

forfatningsmæssige Midler til at føre Sagen igennem. Her har jeg maaske en lille Tvivl — og Tiden vil jo ogsaa vise, om denne Tvivl er berettiget —, om Regeringen ved alle de lovlige Midler, der staa til dens Raadighed, vil føre denne Sag igennem. Men en Ting er given, og en Ting er sikker, nemlig at nu er det Regeringen, der har Ansvaret for, om Sagen bliver gennemført eller ikke. Mit Partis og min Stilling er klar til denne Sag.

Jeg takker det ærede Medlem, der først talte, det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen). Han nærer jo heller ingen Tvivl i saa Henseende. Vor Stilling er, som den altid har været: Ubetinget Tilslutning til Forslaget. Det kan gerne være, at der muligvis er et eller andet at rette, men med Hensyn til de Rettelser, som dette Forslag kan gennemgaa, haaber jeg fremdeles paa, at Reformpartiet vil vise sig, naar Afgørelsen skal træffes, at opretholde det gamle Standpunkt, som det havde, den Gang det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds talte om, at vi flyttede ikke Skellet, men vi sløjfede det.

Jeg kunde ønske at gøre en Bemærkning om en Enkelthed; jeg ved nemlig ikke rigtig, om den passer i Lovforslaget nu. Det er Slutningen af andet Stykke under § 1 b) i selve Lovforslaget. Der staar, at *den* kan ikke anses for uberygtet; der har Erhverv ved Utugt. Jeg troede, vi vare komne bort fra, at Erhverv ved Utugt var strafbart, saa at denne Udtalelse ikke behøvede at staa der; men det er muligt, at jeg tager fejl, og det er jo heller ikke noget, som har saadan større Betydning eller er af synderlig Vigtighed, om det staar der eller ej.

Ogsaa jeg mener, at Vælgerne saavel til Folketinget som til Landstinget have givet et klart og utvetydigt Svar paa, at Vælgerne ønske denne Sag fremmet; hos Vælgerne er der ingen Tvivl. Lad os da gøre vort, enhver sit, til, hvad vi formaa for at føre denne Sag frelst igennem, og lad os, selv om vi ellers kunne være uenige om et eller andet, i denne Sag vise, at det er Alvor; nu ville vi indfri et af de Løfter, der ere givne til Vælgerfolkets Gang efter Gang, og som have bragt Venstre eller de frisindede Partier Sejren Gang paa Gang her i Landet.

Anders Nielsen: Jeg ønsker blot at gøre den korte Bemærkning, at det forekommer mig, at det ærede Medlem, som nu sidst talte, kunde have givet et heldi-

gere Udtryk for sin Varme for Forslaget, end Tilfældet var i den Tale, han nu holdt.

N. Neergaard: Jeg kan slutte mig til de Udtalelser, der faldt om Ønskeligheden af at fremme denne Sag saa hurtigt som muligt og bringe den op til Landstinget, for at den kan blive behandlet til Ende der og endnu i denne Samling komme til det endelige Stadium: Fællesudvalg, saaledes at vi i Aar kunne faa gjort noget for at føre denne Sag igennem. Jeg har den Mening, at de afholdte Valg baade til Folketinget og til Landstinget, saaledes som ogsaa det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen) betonedede, have været et rent og klart Svar paa det Spørgsmaal, man fra visse Sider har ønsket at stille til den danske Vælgerbefolkning og særlig den danske Landbostand: hvorvidt man ønskede dette Forslag gennemført eller ej. Denne Gang har der ikke kunnet være nogen Usikkerhed om; hvad enhvers Afstemning betød; man vidste, at det var i den Valgperiode, for hvilken Valgene foregik, at denne Sag skulde finde sin Afgørelse, og man har ikke mærket, forekommer det mig, nogen Vaklen i Geledderne paa dette Punkt. Og det har sine dybere liggende Aarsager. Hvad Byerne angaa, saa skulde jeg ikke tro, at Modstanden imod at slette Valgskellet der længere kan være saa særdeles stærk. I København og i flere og flere Købstæder se vi jo, at den naturlige Udvikling fører derhen, at det i Virkeligheden bliver det yderste Venstre, om jeg saa maa sige, eller Socialdemokratiet, som hersker uindskrænket, idet jo der Mindretallene ikke en Gang efter den bestaaende Ordning have nogen som helst Udsigt til at blive repræsenterede. Efterhaanden som denne Udvikling skrider frem — og man kan jo allerede se, hvorledes i den ene By efter den anden de nye Skattelove medføre, at Begrebet „højstbeskattede“ i Virkeligheden forsvinder —, vil der vistnok i Byerne blive en stigende Erkendelse af, at man er bedre tjent med at faa dette Forslag gennemført, som dog sikrer Mindretallene en Repræsentation. Men der, hvor man fra Forslagets Modstanderes Side særlig har rettet sine Øjne hen, har jo ogsaa været til den besiddende Landbostand, til det mindre Landbrugs Mænd, Gaardmandsstanden, hvad man nu vil kalde det; der har man jo ventet, at der, naar Afgørelsen endelig stod for, skulde vise sig en væsentlig Betænkelighed. Det er ikke slaaet til, og det har, som jeg før